



Arrest

nr. 279 529 van 26 oktober 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 4 juli 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 mei 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 augustus 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 september 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat A. LOOBUYCK en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Venezolaanse nationaliteit en bent u afkomstig uit La Fria, Venezuela (Staat Táchira). U woonde daar tot u vijftien jaar oud was. Sindsdien (i.e. sinds 1992) woonde u in Caracas, Venezuela. U bent sinds september 2015 gehuwd met (...). U hebt samen twee minderjarige kinderen: (...) en (...). U hebt een diploma bedrijfsadministratie. Van 2012 tot 2015 werkte u in een bedrijf dat auto-onderdelen verdeelde. U combineerde dit met een weekendjob als styliste. Van oktober 2016 tot uw vertrek uit Venezuela (i.e. 01.12.2019) werkte u als administratief technicus voor de school van de

militaire inlichtingendiensten in Venezuela "GB. Daniel Florencio O'leary". U hield zich daar bezig met de administratieve zaken rond de studies van studenten aan de universiteit. U nam enkele keren deel aan een protest tegen het regime.

Op 23 februari 2013 werd uw echtgenoot door twee personen overvallen toen hij aan het werk was als taxichauffeur. Hij werd met een wapen bedreigd en de twee overvallers reden met hem in de taxi verschillende uren rond. Later stapte er nog een derde overvaller in de auto in. Na die paar uren werd hij van zijn taxi, zijn gsm en wat geld beroofd. Nadien werd hij vrijgelaten. Diezelfde dag nog ging uw echtgenoot voor deze feiten klacht indienen bij het kantoor van de CICPC (Cuerpo de Investigaciones Científicas, Penales y Criminalísticas, de nationale politie-eenheden) in Quinta Chrespo, Caracas. Nog diezelfde dag werd uw echtgenoot zijn taxi door de politie teruggevonden. Omdat uw echtgenoot echter reeds een klacht had ingediend en er een procedure lopende was bij het openbaar ministerie, zou het enkele maanden duren voor hij zijn auto zou kunnen terugkrijgen. Omdat zijn auto geen schade zou oplopen tijdens de duurtijd dat deze bij de politie gestald zou zijn, diende uw echtgenoot 20.000 bolivar als smeergeld aan de CICPC te betalen. Uiteindelijk kon uw echtgenoot zonder problemen zijn auto terugkrijgen.

In januari 2016 kwam u samen met uw echtgenoot en uw kinderen thuis met de wagen. Net als jullie toekwamen, kwam er een andere wagen toe die zich achter jullie auto parkeerde. Twee overvallers stapten uit deze auto uit en eisten dat jullie uitstapten. U en uw echtgenoot haalden de kinderen uit de auto. Toen u uw handtas uit de auto wou nemen, werd u in uw gezicht geslagen door een overvaller. Vervolgens vluchtten de daders weg met jullie auto. Een derde overvaller reed met de wagen van de overvallers weg. Ook voor deze feiten diende uw echtgenoot op 17 januari 2016 klacht in bij het kantoor van de CICPC in Quinta Chrespo, Caracas. Na vijf à zeven dagen had de politie jullie wagen teruggevonden. Omdat er opnieuw een klacht was ingediend, vond opnieuw dezelfde procedure plaats over het stalen van de auto. Omdat uw echtgenoot dit wou vermijden, vroeg hij of hij meteen zijn wagen kon terugkrijgen. Na het betalen van 300 dollar ging de CICPC hiermee akkoord en kon uw echtgenoot meteen zijn wagen verkrijgen.

Uw naam staat geregistreerd op de 'lista tascon', een lijst van personen die een handtekening hadden gezet om aan te tonen dat ze tegen het regime van Chavez waren. U werd door uw werkgever op de militaire universiteit in 2017 onder druk gezet om uw handtekening van deze lijst te verwijderen. Om uw job te behouden diende u daarom klacht in bij de CNE, de nationale verkiezingsraad en bij het openbaar ministerie om uw naam van de tasconlijst te laten verwijderen.

In november 2017 werd uw echtgenoot voor jullie woning aangesproken door enkele onbekende colectivo's. Ze eisten dat uw echtgenoot een 'recht op leven' betaalde. Hij diende de colectivo's te betalen opdat er hem en zijn gezin niets zou overkomen. Uw echtgenoot stemde hiermee in en betaalde tot en met april 2018 het geëiste bedrag van 5 miljoen bolivar. In mei en juni 2018 werd het afpersingsgeld verdubbeld naar 10 miljoen bolivar. Omdat het bedrag steeds hoger werd, namen u en uw echtgenoot de beslissing dat uw echtgenoot het land diende te verlaten. Hij verliet Venezuela op 29 juni 2018. Voor de veiligheid van u en uw kinderen ging u bij uw zus wonen, in het centrum van Caracas.

In januari 2019 vernam u van een buurvrouw dat er werd ingebroken in het appartement dat u en uw echtgenoot verlaten hadden (jullie betaalden wel nog steeds de rekeningen van dit appartement). U ging met een neef van u een kijkje nemen maar de deur was van binnenuit op slot. Daarom nam u contact op met de guardia nacional (Venezolaanse militaire politie). Zij vergezelden u in het appartement en raadden u aan om een video van de toestand van het appartement te filmen. Er waren verschillende beschadigingen uitgevoerd en verscheidene zaken waren gestolen. Vervolgens ging u op 3 januari 2019 klacht indienen bij de CICPC in El Llanito, Caracas.

Op 24 september 2019 was u, nadat u uw kinderen op school had afgezet, op weg naar uw werk toen u plots werd achtervolgd door een onbekend voertuig. Deze auto achtervolgde u een 8-tal minuten. U kon deze auto afschudden door naar een militaire basis te rijden waar deze u niet langer kon volgen.

Op 7 november 2019 keerde uw echtgenoot terug naar Venezuela om zijn paspoort te verlengen. U verliet Venezuela, samen met uw echtgenoot en uw minderjarige kinderen, op 1 december 2019. Jullie reisden met het vliegtuig naar België, waar jullie op 2 december 2019 aankwamen. U diende, samen met uw echtgenoot en uw kinderen, een verzoek om internationale bescherming in op 6 december 2019. U vreest bij terugkeer voor uw leven en dat van uw gezin. U vreest tevens dat, omdat u zonder voorafgaande melding vertrok en u aldus als voortvluchtige beschouwd wordt, uw werkgever u doorheen heel Venezuela

zal zoeken, aanvallen of arresteren. U vreest hierdoor ook vermoord te worden. U zag op uw werk enkele keren hoe de "Dirección General de Contrainteligencia Militar" (DGCIM; Algemeen Directoraat van Militaire Contra-inlichtingen) aan de hand van namenlijsten personen zocht en arresteerde. Verder haalt u de algemene politieke situatie in Venezuela aan waarbij mensen met een andere politieke mening gearresteerd worden.

Sinds maart 2020 is de relatie tussen u en uw echtgenoot beëindigd. U bent officieel wel nog steeds gehuwd met uw echtgenoot. Sinds 11 december 2020 wonen jullie gescheiden in het opvangcentrum van Gent.

U bent in het bezit van uw originele identiteitskaart geldig van 15 mei 2019 tot en met mei 2029 en van uw origineel paspoort geldig van 27 mei 2014 tot en met 26 mei 2019. Dit paspoort werd verlengd van 2 augustus 2019 tot en met 2 augustus 2021.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u verder de volgende documenten voor: een kopie van een oude identiteitskaart van u die u verloren bent, uw originele huwelijksakte, de originele identiteitskaarten van uw kinderen, de originele paspoorten van uw kinderen, de geboorteakte van uw kinderen, een kopie van uw diploma, een attest over uw werkzaamheid bij de school "GB. Daniel Florencio O'leary", een identiteitskaart/ badge van uw werk bij deze school, een telefoonrekening van uw zus waarmee u het adres wil aantonen waar u het laatste jaar in Venezuela verbleef, een uittreksel van de lista tascon waaruit blijkt dat uw naam hierop geregistreerd staat, de klachten die u bij de CNE en bij het openbaar ministerie indiende om uw naam van de lista tascon te verwijderen, de drie klachten die u en uw echtgenoot in februari 2013, januari 2016 en januari 2019 bij de CICPC indienden, de video die u maakte naar aanleiding van de inbraak in uw woning in januari 2019, een machtiging die u hebt opgesteld en waarin u toestemming geeft dat uw kinderen samen met uw echtgenoot het land zouden verlaten indien u het land niet zou mogen verlaten, een attest van Fedasil over het feit dat u en uw echtgenoot gescheiden leven en een psychologisch attest waaruit blijkt dat u sinds 26 november 2020 in behandeling bent en dat u volgens de psycholoog verklaarde dat u zich ontworteld, kwetsbaar en eenzaam voelt en dat u zich zorgen maakt over de toekomst.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Wat betreft het attest van de psycholoog waaruit blijkt dat u aan de psycholoog kenbaar maakte dat u zich kwetsbaar en eenzaam voelt en dat u ongerust bent over uw toekomst en waarin de psycholoog meldt dat er angstige en depressieve stemmingen vast te stellen zijn, dient opgemerkt te worden dat dit attest niet volstaat om te gewagen van een bijzondere procedurele nood. Uit niets blijkt immers dat u door deze stemmingen, gevoelens en ongerustheden niet in staat zou zijn om op volwaardige wijze deel te nemen aan onderhavige procedure. U bleek ook in staat om uw relaas uiteen te zetten tijdens uw persoonlijke onderhouds van 26 oktober 2021 en 13 januari 2022. Tijdens deze onderhouds gaf u geen blijk van mogelijke problemen om het onderhoud te voltooien.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De twee overvallen die plaatsvonden in februari 2013 en januari 2016 volstaan niet om te stellen dat u actueel een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade zou hebben. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u Venezuela pas verliet op 1 december 2019 (CGVS 1, p. 5). Aldus kan bezwaarlijk aangenomen worden dat bovenstaande overvallen uw concrete vluchtaanleiding betroffen. Verder blijkt uit niets dat deze overvallen meer betreffen dan louter interpersoonlijke (tussen privé-

personen) en gemeenrechtelijke (strafrechtelijke) feiten die enig verband zouden hebben met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Gevraagd of er een bepaalde reden is waarom jullie toen het slachtoffer werden, kan u geen reden noemen (CGVS 1, p. 14 en p. 16). Noch toont u aan dat u hierdoor in de toekomst een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou hebben. Jullie kenden de belagers/overvallers van 2013 en 2016 niet en vernamen na deze confrontaties niets meer van jullie respectievelijke belagers (CGVS 1, p. 15 en p. 17). Dat uw ex-echtgenoot na de feiten uit 2013 en 2016 tweemaal smeergeld diende te betalen aan de Venezolaanse politiediensten is onvoldoende zwaarwichtig om te gewagen van een gegronde vrees op vervolging of een reëel risico op ernstige schade (CGVS 1, p. 12, 15-16).

Uit de afpersing die u en uw gezin te beurt viel van november 2017 tot en met juni 2018 kan evenmin een actuele vrees voor vervolging of een actueel, reëel risico op ernstige schade afgeleid worden. Ook hier dient opgemerkt te worden dat deze feiten uw concrete vluchtaanleiding niet betroffen en dat u na de afpersing nog meer dan een jaar in Venezuela verbleef (CGVS 1, p. 5). Verder dient aangestipt te worden dat u, sinds dat u naar uw zus elders in Caracas verhuisde nadat uw ex-echtgenoot Venezuela in juni 2018 had verlaten, nooit nog iets van de afpersers vernomen hebben (CGVS 1, p. 19). Meer zelfs, u geeft aan dat sinds juni 2018 de afpersers geen manier meer hadden om u en uw gezin te contacteren (CGVS 1, p. 19). U bleef na uw verhuis naar uw werk gaan en uw kinderen liepen school tot 24 september 2019 (CGVS 1, p. 19). De reden dat u besloot om te stoppen hen naar school te laten gaan betrof niet de afpersing maar de achtervolging die u te beurt viel (CGVS 1, p. 14, 19 en 21 en CGVS 2, p. 11).

Dat u verder aanhaalt dat er de laatste dagen van december 2018 of de eerste dagen van januari 2019 een inbraak plaatsvond in uw appartement (waar op dat moment niemand meer resideerde), betekent evenmin dat u en uw gezin een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade zouden hebben. Uit niets blijkt dat deze inbraak meer betreft dan een louter interpersoonlijk (tussen privé-personen) en gemeenrechtelijk (strafrechtelijk) feit dat enig verband zouden hebben met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Gevraagd of er bijzondere reden is waarom jullie het slachtoffer werden van dergelijke inbraak, stelt u dat u het niet zeker bent. U komt niet verder dan enkele niet gefundeerde vermoedens dat de colectivo's die jullie eerder afpersten wraak willen nemen. U weet evenwel niet wie de inbraak gepleegd heeft (CGVS 1, p. 19). Waar u weergeeft dat colectivo's de zone en een groot deel van de stad en het land controleren en op georganiseerde wijze te werk gaan, dient verwezen te worden naar de vaststellingen inzake de algemene veiligheidssituatie in uw land van herkomst zoals verder opgenomen in deze beslissing. Dergelijke inbraak op zich is onvoldoende zwaarwichtig om weerhouden te worden als ernstige schade zoals omschreven in de definitie van subsidiaire bescherming.

Wat betreft uw verklaring dat u in september 2019 door een onbekend voertuig achtervolgd werd, moet vooreerst opgemerkt worden dat u niet weet wie u achtervolgde of om welke reden u werd achtervolgd (CGVS 1, p. 20). U heeft nadien ook niets meer vernomen van deze achtervolgers (CGVS 1, p. 20). Dit volstaat aldus geenszins om a priori te gewagen van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

Dat u door uw werkgever onder druk werd gezet om tweemaal klacht in te dienen om uw naam van de 'lista tascon' te verwijderen, is onvoldoende zwaarwichtig om te gewagen van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Bovendien kon u na het indienen van deze klachten uw werk behouden (CGVS 1, p. 8-10 en 15-16 en CGVS 2, p. 4 en 11-12).

Voorts vreest u bij een terugkeer naar Venezuela problemen te kennen met de autoriteiten die u ten gevolge van uw onaangekondigde afwezigheid/vertrek van uw werk als een landverrader zouden beschouwen. U werkte als administratief burgerpersoneel binnen defensie (CGVS 1, p. 6 en CGVS 2, p. 3-4). Uit informatie blijkt dat desertie binnen de Venezolaanse defensie op grote schaal voorkomt. Tussen 2019 en 2021 alleen al werden meer dan 9000 sergeanten ontslagen nadat ze niet langer kwamen opdagen tijdens de dienst. Informatie geeft tevens weer dat de Venezolaanse autoriteiten niet de middelen hebben om elke deserteur op te sporen en te bestraffen. Waar deserteurs actief opgespoord worden, betreft het volgens beschikbare informatie prominente militairen of militairen die de autoriteiten schade kunnen berokkenen. In het licht van deze informatie heeft u dan ook geenszins aannemelijk gemaakt dat u ten gevolge van uw, naar eigen zeggen, onwettige afwezigheid/vertrek van uw werk bij defensie bij een terugkeer naar Venezuela problemen dreigt te kennen. U bent louter administratief burgerpersoneel binnen defensie en hield zich in Venezuela in deze hoedanigheid enkel bezig met de administratie die komt kijken bij het studeren aan de militaire inlichtingschool, zoals puntenregistratie en afstudeerplechtigheden (CGVS 1, p. 6, CGVS 2, p. 3-4). Bovendien blijkt uit het door u ingediende

werkattest dat u slechts over een contract van bepaalde duur beschikte. Dat u op uw werk enkele keren heeft gezien hoe de "Dirección General de Contrainteligencia Militar" (DGCIM; Algemeen Directoraat van Militaire Contra-inlichtingen) aan de hand van namenlijsten personen zocht en arresteerde (CGVS 2, p. 8), volstaat niet om te besluiten dat u over informatie beschikt die de autoriteiten schade zou kunnen berokkenen. Dat inlichtingendiensten aan de hand van registers verdachten zoeken en arresteren is immers een algemeen geweten gegeven.

Waar u tot slot verwijst naar de algemene politieke situatie in Venezuela waarbij mensen met een andere politieke mening gearresteerd worden (CGVS 2, p. 3), ontkent of betwist het CGVS geenszins dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten en critici van de Venezolaanse regering. Uit de beschikbare landeninformatie (OCHCR, **Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral with no end in sight** van juni 2018, beschikbaar op https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/VenezuelaReport2018_EN.pdf of op <https://reliefweb.int>; de **COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>; de **COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>; OHCHR : **Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela**, van juli 2019, beschikbaar op https://www.ohchr.org/EN/HRBodies/HRC/RegularSessions/Session41/Documents/A_HRC_41_18.docx of op <https://www.ochcr.org>, **Algemeen Ambtsbericht Venezuela 2020 van juni 2020** beschikbaar op https://www.rijksoverheid.nl/binaries/rijksoverheid/documenten/ambtsberichten/2020/06/11/_algemeen-ambtsbericht-venezuela-juni-2020/Algemeen+Ambtsbericht+Venezuela+%28juni+2020%29.pdf, p. 37-40 en p. 59-60) en **EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020**, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf blijkt evenwel dat de Venezolaanse autoriteiten hoofdzakelijk personen viseren wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij, zoals daar zijn personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij; verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen; personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime; studentenleiders; professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit; verdedigers van mensenrechten; personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening; en leden van gewapende groeperingen waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen etc.. Luidens uw verklaringen bent/was u zelf evenwel nauwelijks politiek actief. Voor het CGVS gaf u te kennen dat u nooit betrokken bent geweest bij een partij (CGVS 1, p. 6). Volgens uw verklaringen voor de DVZ nam u wel deel aan enkele protesten die gericht waren tegen het Venezolaanse regime (Vragenlijst CGVS ingevuld op de DVZ, vraag 3.3). Deze activiteiten zijn onvoldoende om te besluiten dat u anno 2022 een leidend figuur of een vooraanstaand criticaster van het Venezolaans regime bent.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat er sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime, die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk geprotesteerd wordt tegen de daling van levensstandaard. Wanneer dergelijke massademonstraties plaatsvinden, tracht de Venezolaanse regering deze hardhandig de kop in te drukken. Dit was ook het geval eind januari 2019. In nagenoeg iedere provincie vonden er toen tijdens en kort na de anti-regeringsbetogingen arbitraire arrestaties plaats en was er sprake van een disproportioneel gebruik van geweld. De overheid viseerde voorts jonge mannen afkomstig uit de armere buurten en wier deelname aan de protestbetogingen zichtbaar was of wiens kritiek op de overheid viraal gegaan is op social media. Na de poging tot staatsgreep van 30 april 2019 nam de repressie van politieke tegenstanders van het Maduro-regime opnieuw toe. Echter, nergens uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij ipso facto leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Daarom kan het loutere feit dat een verzoeker in mindere of meerdere mate politiek actief zou zijn geweest in Venezuela op zich niet volstaan om erkend te worden als vluchteling. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft derhalve noodzakelijk. Nergens uit uw verklaringen blijkt evenwel dat u problemen heeft gekend ten gevolge van uw enkele deelnames aan enkele protesten tegen het regime.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u voor uw komst naar België vervolgd bent geweest door de Venezolaanse autoriteiten. Daar u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van het Venezolaanse regime stond, kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat u niet aannemelijk gemaakt hebt een profiel te hebben waarmee u onder de aandacht van de Venezolaanse autoriteiten kwam.

Er zijn dan ook geen indicaties aanwezig dat u bij terugkeer naar Venezuela problemen zal ondervinden omwille van uw vroegere beperkte politieke activiteiten in Venezuela.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het EVRM (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip reëel risico wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, Fatgan Katani e.a. v. Duitsland, 31 mei 2001 en EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, Y. v. Rusland, 4 december 2008, § 79; EHRM, Saadi v. Italië, 28 februari 2008, § 131; EHRM, N. v. Finland, 26 juli 2005, § 167; EHRM, Mamatkulov and Askarov v. Turkije, 4 februari 2005, § 73; EHRM, Müslim v. Turkije, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit of naar uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing loopt. Dit klemt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precaire omstandigheden leeft.

*Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft zoals deze omschreven wordt in de **COI Focus Venezuela: Situatieschets van 28 april 2021**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20210428.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets-0> en **EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020**, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico is op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het*

terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden, bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie **ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard** die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.

U hebt een diploma bedrijfsadministratie (CGVS 1, p. 5). Van 2012 tot 2015 werkte u in een bedrijf dat auto-onderdelen verdeelde. U combineerde dit met een weekendjob als stylist. Van oktober 2016 tot uw vertrek uit Venezuela (i.e. 01.12.2019) werkte u als administratief technicus voor de school van de militaire inlichtingendiensten in Venezuela "GB. Daniel Florencio O'leary". U hield zich daar bezig met de administratieve zaken rond de studies van studenten aan de universiteit (CGVS 1, p. 6 en CGVS 2, p. 4). U woonde in Venezuela met uw echtgenoot en uw kinderen samen op een appartement dat u huurde (CGVS 1, p. 4). Uw zussen wonen nog in Caracas, bij één van hen verbleef u zelfs enige tijd (CGVS 1, p. 4 en p. 13). Uw familie heeft ook een winkel waar ze werken (CGVS 1, p. 6). Uw reiskosten en die van uw gezin bedroegen 3.500 dollar. U kon dit zelf bekostigen door een wagen te verkopen (CGVS 1, p. 5).

Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan aldus niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **COI Focus Venezuela: Situatieschets van 28 april 2021**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20210428.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets-0> en **EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020**, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Uit de geconsulteerde bronnen blijkt dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde delen van het land. De deelstaten Sucre, Aragua, Miranda en het hoofdstedelijk district, de grensstaten met Colombia (Zulia, Táchira en Apure) evenals de deelstaten in Zuid-Venezuela (Amazonas en Bolivar) vertonen een hogere prevalentie van crimineel en politieel geweld. Dit geweld kadert echter niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In Zulia, Táchira en Apure evenals in de Zuid-Venezolaanse staten Amazonas en Bolivar, is er naast crimineel en politieel geweld ook een grotere aanwezigheid van gewapende groeperingen waar te nemen, hetgeen een invloed heeft op het dagelijks leven van de burgerbevolking. Ook komt het geregeld tot confrontaties tussen deze groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse staat. Het bestaan van een gewapend conflict in deze staten brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De geconsulteerde bronnen geven spreken van een zeer klein aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio. Ondanks de aanwezigheid van de gewapende groeperingen blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politieel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, hetgeen doelgericht van aard is.

Het CGVS erkent dat de situatie in Venezuela problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt evenwel over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Uit dit alles blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u uw land van oorsprong heeft verlaten uit vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of dat u bij een eventuele terugkeer een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uw documenten wijzigen bovenstaande appreciatie niet. Uw identiteit en herkomst, de identiteit van uw kinderen, uw werk- en schooltraject, uw huwelijk en het feit dat u actueel gescheiden leeft van uw echtgenoot, uw verblijf bij uw zus in Caracas sinds juni 2018 staan niet ter discussie. De drie klachten die u en uw echtgenote bij de CICPC indienden en de klachten die u bij de CNE en bij het openbaar ministerie indiende om uw naam van de lista tascon te verwijderen, wijzigen bovenstaande conclusies niet dat hieruit geen actuele gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade blijkt. Dezelfde conclusie geldt voor de video die u maakte naar aanleiding van de inbraak in uw woning in januari 2019 en de machtiging die u hebt opgesteld en waarin u toestemming geeft dat uw kinderen samen met uw echtgenoot het land zouden verlaten. Het psychologisch attest werd hierboven besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad verzoekster evenmin als vluchteling erkennen of hem de subsidiaire beschermingsstatus toekennen.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde terecht:

“Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De twee overvallen die plaatsvonden in februari 2013 en januari 2016 volstaan niet om te stellen dat u actueel een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade zou hebben. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u Venezuela pas verliet op 1 december 2019 (CGVS 1, p. 5). Aldus kan bezwaarlijk aangenomen worden dat bovenstaande overvallen uw concrete vluchtaanleiding betroffen. Verder blijkt uit niets dat deze overvallen meer betreffen dan louter interpersoonlijke (tussen privé-personen) en gemeenrechtelijke (strafrechtelijke) feiten die enig verband zouden hebben met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Gevraagd of er een bepaalde reden is waarom jullie toen het slachtoffer werden, kan u geen reden noemen (CGVS 1, p. 14 en p. 16). Noch toont u aan dat u hierdoor in de toekomst een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou hebben. Jullie kenden de belagers/overvallers van 2013 en 2016 niet en vernamen na deze confrontaties niets meer van jullie respectievelijke belagers (CGVS 1, p. 15 en p. 17). Dat uw ex-echtgenoot na de feiten uit 2013 en 2016 tweemaal smeergeld diende te betalen aan de Venezolaanse politiediensten is onvoldoende zwaarwichtig om te gewagen van een gegronde vrees op vervolging of een reëel risico op ernstige schade (CGVS 1, p. 12, 15-16).

Uit de afpersing die u en uw gezin te beurt viel van november 2017 tot en met juni 2018 kan evenmin een actuele vrees voor vervolging of een actueel, reëel risico op ernstige schade afgeleid worden. Ook hier dient opgemerkt te worden dat deze feiten uw concrete vluchtaanleiding niet betroffen en dat u na de afpersing nog meer dan een jaar in Venezuela verbleef (CGVS 1, p. 5). Verder dient aangestipt te worden dat u, sinds dat u naar uw zus elders in Caracas verhuisde nadat uw ex-echtgenoot Venezuela in juni 2018 had verlaten, nooit nog iets van de afpersers vernomen hebben (CGVS 1, p. 19). Meer zelfs, u geeft aan dat sinds juni 2018 de afpersers geen manier meer hadden om u en uw gezin te contacteren (CGVS 1, p. 19). U bleef na uw verhuis naar uw werk gaan en uw kinderen liepen school tot 24 september 2019 (CGVS 1, p. 19). De reden dat u besloot om te stoppen hen naar school te laten gaan betrof niet de afpersing maar de achtervolging die u te beurt viel (CGVS 1, p. 14, 19 en 21 en CGVS 2, p. 11).

Dat u verder aanhaalt dat er de laatste dagen van december 2018 of de eerste dagen van januari 2019 een inbraak plaatsvond in uw appartement (waar op dat moment niemand meer resideerde), betekent

evenmin dat u en uw gezin een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade zouden hebben. Uit niets blijkt dat deze inbraak meer betreft dan een louter interpersoonlijk (tussen privé-personen) en gemeenrechtelijk (strafrechtelijk) feit dat enig verband zouden hebben met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Gevraagd of er bijzondere reden is waarom jullie het slachtoffer werden van dergelijke inbraak, stelt u dat u het niet zeker bent. U komt niet verder dan enkele niet gefundeerde vermoedens dat de colectivo's die jullie eerder afpersten wraak willen nemen. U weet evenwel niet wie de inbraak gepleegd heeft (CGVS 1, p. 19). Waar u weergeeft dat colectivo's de zone en een groot deel van de stad en het land controleren en op georganiseerde wijze te werk gaan, dient verwezen te worden naar de vaststellingen inzake de algemene veiligheidssituatie in uw land van herkomst zoals verder opgenomen in deze beslissing. Dergelijke inbraak op zich is onvoldoende zwaarwichtig om weerhouden te worden als ernstige schade zoals omschreven in de definitie van subsidiaire bescherming.

Wat betreft uw verklaring dat u in september 2019 door een onbekend voertuig achtervolgd werd, moet vooreerst opgemerkt worden dat u niet weet wie u achtervolgde of om welke reden u werd achtervolgd (CGVS 1, p. 20). U heeft nadien ook niets meer vernomen van deze achtervolgers (CGVS 1, p. 20). Dit volstaat aldus geenszins om a priori te gewagen van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

Dat u door uw werkgever onder druk werd gezet om tweemaal klacht in te dienen om uw naam van de 'lista tascon' te verwijderen, is onvoldoende zwaarwichtig om te gewagen van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Bovendien kon u na het indienen van deze klachten uw werk behouden (CGVS 1, p. 8-10 en 15-16 en CGVS 2, p. 4 en 11-12).

Voorts vreest u bij een terugkeer naar Venezuela problemen te kennen met de autoriteiten die u ten gevolge van uw onaangekondigde afwezigheid/vertrek van uw werk als een landverrader zouden beschouwen. U werkte als administratief burgerpersoneel binnen defensie (CGVS 1, p. 6 en CGVS 2, p. 3-4). Uit informatie blijkt dat desertie binnen de Venezolaanse defensie op grote schaal voorkomt. Tussen 2019 en 2021 alleen al werden meer dan 9000 sergeanten ontslagen nadat ze niet langer kwamen opdagen tijdens de dienst. Informatie geeft tevens weer dat de Venezolaanse autoriteiten niet de middelen hebben om elke deserteur op te sporen en te bestraffen. Waar deserteurs actief opgespoord worden, betreft het volgens beschikbare informatie prominente militairen of militairen die de autoriteiten schade kunnen berokkenen. In het licht van deze informatie heeft u dan ook geenszins aannemelijk gemaakt dat u ten gevolge van uw, naar eigen zeggen, onwettige afwezigheid/vertrek van uw werk bij defensie bij een terugkeer naar Venezuela problemen dreigt te kennen. U bent louter administratief burgerpersoneel binnen defensie en hield zich in Venezuela in deze hoedanigheid enkel bezig met de administratie die komt kijken bij het studeren aan de militaire inlichtingschool, zoals puntenregistratie en afstudeerplechtigheden (CGVS 1, p. 6, CGVS 2, p. 3-4). Bovendien blijkt uit het door u ingediende werkattest dat u slechts over een contract van bepaalde duur beschikte. Dat u op uw werk enkele keren heeft gezien hoe de "Dirección General de Contrainteligencia Militar" (DGCIM; Algemeen Directoraat van Militaire Contra-inlichtingen) aan de hand van namenlijsten personen zocht en arresteerde (CGVS 2, p. 8), volstaat niet om te besluiten dat u over informatie beschikt die de autoriteiten schade zou kunnen berokkenen. Dat inlichtingendiensten aan de hand van registers verdachten zoeken en arresteren is immers een algemeen geweten gegeven.

Waar u tot slot verwijst naar de algemene politieke situatie in Venezuela waarbij mensen met een andere politieke mening gearresteerd worden (CGVS 2, p. 3), ontkent of betwist het CGVS geenszins dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten en criticasters van de Venezolaanse regering. Uit de beschikbare landeninformatie (OCHCR, **Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral with no end in sight** van juni 2018, beschikbaar op https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/VenezuelaReport2018_EN.pdf of op <https://reliefweb.int>; de **COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>; de **COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>; OHCHR : **Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela**, van juli 2019, beschikbaar op https://www.ohchr.org/EN/HRBodies/HRC/RegularSessions/Session41/Documents/A_HRC_41_18.docx of op <https://www.ochcr.org>, **Algemeen Ambtsbericht Venezuela 2020 van juni**

<https://www.rijksoverheid.nl/binaries/rijksoverheid/documenten/ambtsberichten/2020/06/11/algemeen-ambtsbericht-venezuela-juni-2020/Algmeen+Ambtsbericht+Venezuela+%28juni+2020%29.pdf> , p. 37-40 en p. 59-60) en **EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020**, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf blijkt evenwel dat de Venezolaanse autoriteiten hoofdzakelijk personen viseren wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij, zoals daar zijn personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij; verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen; personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime; studentenleiders; professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit; verdedigers van mensenrechten; personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening; en leden van gewapende groeperingen waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen etc.. Luidens uw verklaringen bent/was u zelf evenwel nauwelijks politiek actief. Voor het CGVS gaf u te kennen dat u nooit betrokken bent geweest bij een partij (CGVS 1, p. 6). Volgens uw verklaringen voor de DVZ nam u wel deel aan enkele protesteren die gericht waren tegen het Venezolaanse regime (Vragenlijst CGVS ingevuld op de DVZ, vraag 3.3). Deze activiteiten zijn onvoldoende om te besluiten dat u anno 2022 een leidinggevend figuur of een vooraanstaand criticaster van het Venezolaans regime bent.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat er sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime, die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk geprotesteerd wordt tegen de daling van levensstandaard. Wanneer dergelijke massademonstraties plaatsvinden, tracht de Venezolaanse regering deze hardhandig de kop in te drukken. Dit was ook het geval eind januari 2019. In nagenoeg iedere provincie vonden er toen tijdens en kort na de anti-regeringsbetogingen arbitraire arrestaties plaats en was er sprake van een disproportioneel gebruik van geweld. De overheid viseerde voorts jonge mannen afkomstig uit de armere buurten en wier deelname aan de protestbetogingen zichtbaar was of wiens kritiek op de overheid viraal gegaan is op social media. Na de poging tot staatsgreep van 30 april 2019 nam de repressie van politieke tegenstanders van het Maduro-regime opnieuw toe. Echter, nergens uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij ipso facto leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Daarom kan het loutere feit dat een verzoeker in mindere of meerdere mate politiek actief zou zijn geweest in Venezuela op zich niet volstaan om erkend te worden als vluchteling. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft derhalve noodzakelijk. Nergens uit uw verklaringen blijkt evenwel dat u problemen heeft gekend ten gevolge van uw enkele deelnames aan enkele protesten tegen het regime.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u voor uw komst naar België vervolgd bent geweest door de Venezolaanse autoriteiten. Daar u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van het Venezolaanse regime stond, kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat u niet aannemelijk gemaakt hebt een profiel te hebben waarmee u onder de aandacht van de Venezolaanse autoriteiten kwam.

Er zijn dan ook geen indicaties aanwezig dat u bij terugkeer naar Venezuela problemen zal ondervinden omwille van uw vroegere beperkte politieke activiteiten in Venezuela.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de

maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het EVRM (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip reëel risico wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit of naar uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing loopt. Dit klemt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precaire omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft zoals deze omschreven wordt in de **COI Focus Venezuela: Situatieschets van 28 april 2021**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20210428.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets-0> en **EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020**, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico is op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden, bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, *T. v. Verenigd Koninkrijk*). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie **ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard** die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden

die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.

U hebt een diploma bedrijfsadministratie (CGVS 1, p. 5). Van 2012 tot 2015 werkte u in een bedrijf dat auto-onderdelen verdeelde. U combineerde dit met een weekendjob als stylist. Van oktober 2016 tot uw vertrek uit Venezuela (i.e. 01.12.2019) werkte u als administratief technicus voor de school van de militaire inlichtingendiensten in Venezuela "GB. Daniel Florencio O'leary". U hield zich daar bezig met de administratieve zaken rond de studies van studenten aan de universiteit (CGVS 1, p. 6 en CGVS 2, p. 4). U woonde in Venezuela met uw echtgenoot en uw kinderen samen op een appartement dat u huurde (CGVS 1, p. 4). Uw zussen wonen nog in Caracas, bij één van hen verbleef u zelfs enige tijd (CGVS 1, p. 4 en p. 13). Uw familie heeft ook een winkel waar ze werken (CGVS 1, p. 6). Uw reiskosten en die van uw gezin bedroegen 3.500 dollar. U kon dit zelf bekostigen door een wagen te verkopen (CGVS 1, p. 5).

Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan aldus niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **COI Focus Venezuela: Situatieschets van 28 april 2021**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20210428.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets-0> en **EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020**, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf) blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Uit de geconsulteerde bronnen blijkt dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde delen van het land. De deelstaten Sucre, Aragua, Miranda en het hoofdstedelijk district, de grensstaten met Colombia (Zulia, Táchira en Apure) evenals de deelstaten in Zuid-Venezuela (Amazonas en Bolívar) vertonen een hogere prevalentie van crimineel en politieel geweld. Dit geweld kadert echter niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In Zulía, Táchira en Apure evenals in de Zuid-Venezolaanse staten Amazonas en Bolívar, is er naast crimineel en politieel geweld ook een grotere aanwezigheid van gewapende groeperingen waar te nemen, hetgeen een invloed heeft op het dagelijks leven van de burgerbevolking. Ook komt het geregeld tot confrontaties tussen deze groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse staat. Het bestaan van een gewapend conflict in deze staten brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De geconsulteerde bronnen geven spreken van een zeer klein aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio. Ondanks de aanwezigheid van de gewapende groeperingen blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politieel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, hetgeen doelgericht van aard is.

Het CGVS erkent dat de situatie in Venezuela problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt evenwel over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Uit dit alles blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u uw land van oorsprong heeft verlaten uit vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of dat u bij een eventuele terugkeer een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uw documenten wijzigen bovenstaande appreciatie niet. Uw identiteit en herkomst, de identiteit van uw kinderen, uw werk- en schooltraject, uw huwelijk en het feit dat u actueel gescheiden leeft van uw echtgenoot, uw verblijf bij uw zus in Caracas sinds juni 2018 staan niet ter discussie. De drie klachten die u en uw echtgenote bij de CICPC indienden en de klachten die u bij de CNE en bij het openbaar ministerie indiende om uw naam van de lista tascon te verwijderen, wijzigen bovenstaande conclusies niet dat hieruit geen actuele gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade blijkt. Dezelfde conclusie geldt voor de video die u maakte naar aanleiding van de inbraak in uw woning in januari 2019 en de machtiging die u hebt opgesteld en waarin u toestemming geeft dat uw kinderen samen met uw echtgenoot het land zouden verlaten. Het psychologisch attest werd hierboven besproken."

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

Verzoekster stelt dat de verwerende partij op geen enkel ogenblik de gebeurtenissen die haar gedwongen hebben om samen met haar gezin het land te verlaten betwist zijnde:

"-Verwerende partij ontkent het overval van februari 2013 niet, waarbij haar (ex) man urenlang ontvoerd werd en beroofd werd van zijn taxi, van zijn GSM en geld

- Verwerende partij ontkent het overval van januari 2016 niet waarbij verzoekende partij voor de ogen van haar kinderen overvallen en geslagen werd en waarbij alweer hun wagen gestolen werd

- Verwerende partij betwist niet dat verzoekende partij en haar gezin voor hun woning afgeperst werden in november 2017 door de colectivo's

- Verwerende partij betwist niet dat verzoekende partij en haar gezin afgeperst werden in juni 2018 waarbij de geëiste bedragen alsmaar de hoogte in gingen

- Verwerende partij erkent dat er ingebroken werd in hun appartement in december 2018 en er allerlei zaken gestolen werden

- Verwerende partij ontkent niet dat verzoekende partij in september 2019 achtervolgd werd door een onbekende wagen

- Verwerende partij betwist niet dat verzoekende partij bij de Venezolaanse Defensie werkte. Zij werkte er op de inlichtingendienst".

Zij geeft ook te kennen dat zij telkenmale tevergeefs hulp zocht bij de Venezolaanse autoriteiten en klacht indiende, dat zij jarenlang terreur en psychologische en mentale uitputting heeft doorstaan en stelt verder dat de verwerende partij abstractie maakt van elke gebeurtenis, elk op zichzelf staand incident onvoldoende zwaarwichtig acht en het totaalplaatje volledig uit het oog verliest.

Vooreerst gaat verzoekster eraan voorbij dat de verwerende partij niet alle door verzoekster aangehaalde gebeurtenissen onvoldoende zwaarwichtig achtte om van een gegronde vrees voor vervolging en een reëel risico op ernstige schade te kunnen spreken.

Zo werd betreffende de overvallen in 2013 en 2016 geoordeeld dat hieruit geen actuele vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige kan worden afgeleid, aangezien verzoekster Venezuela pas verliet op 1 december 2019. Verzoekster brengt geen enkel element bij waaruit blijkt dat haar vrees ingevolge deze feiten en het risico dat zij hierdoor zou lopen thans nog actueel zou zijn. Overigens blijkt

uit niets dat deze overvallen meer zijn dan interpersoonlijke en strafrechtelijke feiten die op enigerlei wijze verband houden met één van de criteria zoals bepaald in het Vluchtelingenverdrag. Ook in het verzoekschrift blijft verzoekster in gebreke enige band met het Vluchtelingenverdrag aan te tonen.

Wat betreft de afpersing die verzoekster en haar gezin te beurt viel van november 2017 tot en met juni 2018, kon tevens terecht worden vastgesteld dat verzoekster nog meer dan een jaar na deze feiten in Venezuela verbleef. Ook hier brengt verzoekster geen enkel element naar voor waaruit het actueel karakter van haar vrees voor vervolging en het reëel risico op ernstige schade ingevolge deze feiten zou kunnen blijken.

Ook met betrekking tot de door verzoekster vermelde inbraak in haar appartement werd terecht geoordeeld dat dit feiten zijn van interpersoonlijke en strafrechtelijke aard en derhalve niet ressorteren onder het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag. Verzoekster toont niet concreet aan dat dit wel het geval zou zijn. Deze problemen werden bovendien terecht ook als onvoldoende zwaarwichtig omschreven om als ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet te worden beschouwd. Verzoekster hekelt wel dat het incident als onvoldoende zwaarwichtig wordt beschouwd, maar brengt geen enkel concreet element naar voor waaruit zou kunnen afgeleid worden dat het hier over ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet gaat, noch dat zij ingevolge deze feiten bij terugkeer de gevolgen ervan dient te ondergaan.

Hetzelfde moet worden opgemerkt waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat ook het feit waarbij zij onder druk werd gezet door haar werkgever om tweemaal klacht in te dienen als onvoldoende zwaarwichtig werd beschouwd te meer zij na het indienen van deze klachten haar werk gewoon kon verderzetten. Ook hier brengt verzoekster geen enkel concreet element naar voor waaruit zou kunnen afgeleid worden dat het hier over ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet gaat, noch dat zij hierbij een eventuele terugkeer enige gevolgen van dient te ondergaan.

De Raad ziet in navolging van de commissaris-generaal ook niet in op welke wijze de beweerdelijke achtervolging in september 2019 door een onbekend voertuig op een gegronde vrees voor vervolging kan duiden of een reëel risico op ernstige schade. Verzoekster weet niet wie haar achtervolgde, noch om welke reden zij achtervolgd werd en heeft niets meer van haar achtervolgers vernomen. Verzoekster brengt geen enkel concreet element bij waaruit blijkt dat zij hierdoor nood heeft aan internationale bescherming.

Waar verzoekster stelt dat zij telkenmale tevergeefs hulp zocht bij de Venezolaanse autoriteiten en klacht indiende dient te worden gewezen op artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

In artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet wordt uitdrukkelijk gesteld dat er geen behoefte aan bescherming bestaat indien de verzoeker in zijn land van herkomst toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade.

In zoverre de door verzoekster aangehaalde incidenten als vervolgingsfeiten in de zin van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of als ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet kunnen worden aangemerkt, moet worden opgemerkt dat verzoekster niet aantoont dat zij niet op de bescherming van haar autoriteiten kon rekenen. De Raad stelt immers vast dat zij voor wat betreft de overvallen in 2013 en 2016 alsook naar aanleiding van de inbraak in het appartement telkenmale klacht kon indienen.

De Raad benadrukt in deze dat de bescherming die de nationale overheid biedt doeltreffend moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden; het volstaat dat redelijke maatregelen zijn genomen. De overheid heeft de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Uit verzoeksters verklaringen blijkt echter dat de wagens die bij de overvallen in 2013 en 2016 werden meegenomen telkenmale door de politie werd teruggevonden en werden zij hiervan opnieuw in het bezit gesteld. Dat hierbij smeergeld moest worden betaald is dan ook onvoldoende om een gebrek aan bescherming door de autoriteiten aan te waardoor er nood is aan internationale bescherming af te leiden. Ondanks dit pijnpunt kan, gelet op de in het dossier aanwezige informatie evenwel niet blijken dat er in Venezuela sprake is van een systematisch falen of structurele ontoereikendheid in overheidsbescherming, laat staan dat elke overheidsbescherming totaal dan wel systematisch afwezig zou zijn. Verzoekster toont dit ook niet aan. De stelling dat de politie informatie doorspeelde aan de bendeleden wordt op geen enkele manier concreet aangetoond. Het verwijzen naar algemene informatie kan desbetreffend niet volstaan om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees

voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hierover in gebreke.

Hoewel verzoekster naar eigen zeggen ten gevolge van de door haar aangevoerde feiten jarenlang terreur en psychologische en mentale uitputting heeft doorstaan, is de Raad van oordeel dat dit, hoe betreurenswaardig ook, niet kan volstaan om in hoofde van verzoekster een gronde vrees voor vervolging in het licht van Het Vluchtelingenverdrag en van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet aan te tonen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Voor zover verzoekster ter staving van haar problemen verwijst naar haar psychologische problemen, het psychologisch attest dat zij neerlegde en haar behandeling bij een psycholoog en het gegeven dat het gebrek aan bescherming en jarenlange aanhoudende incidenten haar mentaal hebben gekraakt en zij ondertussen gescheiden leeft van haar echtgenoot die haar verlaten heeft voor een andere vrouw dient erop te worden gewezen dat een medisch of psychologisch rapport niet als alleenstaand kan worden gezien binnen een verzoek om internationale bescherming. Het maakt deel uit van het geheel van de elementen die voorliggen ter beoordeling van de nood aan internationale bescherming en het gewicht dat hieraan wordt gegeven dient dan ook bepaald te worden binnen dit geheel.

Hoewel dergelijke documenten het bestaan van bepaalde mentale letsels kunnen aantonen, vormt het door verzoekster neergelegde attest geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de genoemde problemen werden opgelopen, noch voor het feit dat de letsels werden opgelopen voordat verzoekster haar land van herkomst verliet. Een arts, en in dit geval een psycholoog, doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan deze vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen mentale problemen, maar kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen of mentale problemen werden opgelopen en dient zich hiervoor te steunen op de verklaringen van de patiënt. Dit geldt des te meer in het geval van een attest, opgesteld door een psycholoog of een psychiater. Meer nog dan in het geval van een arts die zich kan verlaten op fysieke letsels en symptomen, is een psycholoog of een psychiater bij het vaststellen van zijn diagnose en de eventuele achterliggende feiten immers afhankelijk van hetgeen hem in de gezegden van zijn patiënt wordt aangereikt. Eventuele vermoedens over de oorzaak van de psychologische problemen zijn dan ook gebaseerd op de verklaringen van verzoekster en dit binnen de context van psychologische hulpverlening, wat een andere inslag heeft dan het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming.

Waar verzoekster aanvoert dat zij vreest als landverrader te worden beschouwd omdat zij haar werk onaangekondigd en zonder toelating verlaten heeft, en niet begrijpt dat verwerende partij stelde dat zij hiervoor niet voor haar leven hoeft te vrezen en/of een onmenselijke behandeling dient te ondergaan, kan zij niet overtuigen. Verzoekster gaat eraan voorbij dat de verwerende partij duidelijk te kennen gaf dat verzoekster tewerk gesteld was als administratief burgerpersoneel en dat uit de informatie aanwezig in het administratief dossier blijkt dat desertie op grote school voorkomt. Zo bleek dat tussen 2019 en 2021 alleen meer dan 9000 sergeanten ontslagen werden nadat ze niet langer kwamen opdagen tijdens de dienst. Informatie geeft tevens weer dat de Venezolaanse autoriteiten niet de middelen hebben om elke deserteur op te sporen en te bestraffen. Waar deserteurs actief opgespoord worden, betreft het volgens beschikbare informatie prominente militairen of militairen die de autoriteiten schade kunnen berokkenen. In het licht van deze informatie heeft verzoekster dan ook geenszins aannemelijk gemaakt dat zij ten gevolge van haar, naar eigen zeggen, onwettige afwezigheid/vertrek van haar werk bij defensie bij een terugkeer naar Venezuela problemen dreigt te kennen. De stelling dat zij de overheid veel schade zou kunnen berokkenen omdat zij op de inlichtingendienst werkte, een uitgebreide kennis heeft over de militairen en gezien heeft hoe het “*Algemeen Directoraat van Militaire Contra-inlichtingen*” actief mensen zocht en arresteerde, kan niet overtuigen. Verzoekster is louter administratief burgerpersoneel binnen defensie en hield zich in Venezuela in deze hoedanigheid enkel bezig met de administratie die komt kijken bij het studeren aan de militaire inlichtingschool, zoals puntenregistratie en afstudeerplechtigheden (Notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 26/10/2021, p. 6; Notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 13/01/2022, p. 3-4). Bovendien blijkt uit het door verzoekster ingediende werkattest dat zij slechts over een contract van bepaalde duur beschikte. Het gegeven dat zij op uw werk enkele keren heeft gezien hoe de “*Dirección General de Contrainteligencia Militar*” (DGCIM; Algemeen Directoraat van Militaire Contra-inlichtingen) aan de hand van namenlijsten personen zocht en arresteerde (Notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 13/01/2022, p. 8), volstaat niet om te besluiten dat verzoekster over informatie beschikt die de autoriteiten schade zou kunnen berokkenen. Dat inlichtingendiensten aan de hand van registers verdachten zoeken en arresteren is immers een algemeen geweten gegeven. Overigens gaf verzoekster in haar verklaringen zelf aan dat de personen die gezocht en gearresteerd werden ook publiek werden

gemaakt en dat dit aldus bekende gevallen zijn geworden (Notities van het persoonlijk onderhoud *d.d.* 13 januari 2022, p.8).

Uit de objectieve landeninformatie, aanwezig in het administratief dossier alsook door verwerende partij bijgebracht per aanvullende nota (COI Focus "*Venezuela Situatieschets*", 30 mei 2022), blijkt dat Venezuela in 2020 een politiek-institutionele crisis doormaakte waarbij het land twee presidenten kende, namelijk Nicolás Maduro en zelfverklaard interim-president Juan Guaidó die werd erkend door meer dan 50 landen, waaronder de Verenigde Staten. Ook had Venezuela twee parlementen, de Algemene Vergadering waar de oppositie een meerderheid bezat en de Grondwetgevende Vergadering die volledig bestond uit medestanders van president Maduro. De parlementsverkiezingen van december 2020 maakten een einde aan deze situatie. Het grootste deel van de oppositie boycotte de verkiezingen en de partij van Maduro won met een verpletterende meerderheid. In januari 2021 werd de Grondwetgevende Vergadering ontbonden en sindsdien fungeert de Algemene Vergadering als parlement waar de partij van Maduro de meerderheid heeft. De parlementsverkiezingen begin december 2020 versterkten de macht van president Nicolás Maduro over alle takken van de staat.

Uit het in de bestreden beslissing geciteerde EASO-rapport blijkt dat er in Venezuela sprake is van wijdverspreide intimidatie en repressie van mensen die kritisch zijn over de Venezolaanse regering (EASO, "*Venezuela Country Focus*", augustus 2020, p. 50 e.v.). EASO identificeert hierbij een aantal profielen die in het kader van deze repressie worden gevisieerd: leden van de politieke oppositie, mensenrechtenverdedigers en sociale activisten, demonstranten, ambtenaren en vakbondslui die kritisch zijn tegen de regering, dissidente onderwijzers en opvoeders, militaire dissidenten, kritische journalisten en personen werkzaam voor de media, inheemse volkeren, personen die zich kritisch uitlaten op sociale media en gezondheidswerkers die zich kritisch uitlaten.

Uit de landeninformatie blijkt dat zowel personen met een hoog of laag profiel omwille van hun kritiek of verzet slachtoffer kunnen worden van repressie (Nederland, Ministerie van Buitenlandse Zaken, Algemeen Ambtsbericht Venezuela, juni 2020 waarnaar wordt verwezen in het EASO-rapport, p. 38-39 'risico voor low-level demonstranten en opposanten', alsook p. 59-60; EASO "*Venezuela Country Focus*", augustus 2020, p. 52).

Verder volgt uit de landeninformatie dat er in Venezuela sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime van president Maduro die worden afgewisseld met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk wordt geprotesteerd tegen de daling van de levensstandaard. Uit de landeninformatie blijkt dat de protesten in de periodes van mei tot juli 2017 en die van de eerste helft van 2019 het hevigst waren, met tienduizenden demonstranten die op straat kwamen om tegen de regering Maduro te demonstreren. Deze demonstraties en betogingen worden hardhandig de kop ingedrukt door de Venezolaanse overheden, al dan niet met hulp van de colectivos. Daarbij wordt disproportioneel geweld gebruikt tegen de demonstranten en zelfs tegen toevallige omstaanders, waarbij soms doden vallen. Er vinden ook willekeurige arrestaties plaats als signaal en afschrikking, soms gepaard met ernstige mishandeling in de gevangenis, waarbij niet alleen zij die de leiding hebben genomen bij betogingen slachtoffer kunnen worden. Dit politioneel geweld vindt plaats zowel tijdens de demonstraties als kort daarna. Tevens worden armere wijken en/of jonge mannen gevisieerd wegens hun zichtbare deelname aan de betogingen en/of hun kritiek (EASO, p. 32-33, 56-58; zie Nederland, Ministerie van Buitenlandse Zaken, Algemeen Ambtsbericht Venezuela, juni 2020, p. 38-39 'risico voor low-level demonstranten en opposanten' alsook p. 59-60).

In de landeninformatie kan evenwel niet worden gelezen dat er sprake zou zijn van een systematische vervolging van personen louter omwille van hun lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij, hun rol in de oppositie, vanwege hun kritiek dan wel omwille van hun deelname aan demonstraties of betogingen tegen het Venezolaanse regime. Veeleer blijkt dat het risico op vervolging kan verschillen naargelang het profiel en de individuele omstandigheden. De Raad herinnert er dan ook aan dat het loutere gegeven dat een verzoeker valt onder een bepaald risicoprofiel of in mindere of meerdere mate politiek actief was, niet volstaat om een nood aan internationale bescherming vast te stellen maar dat dit afhankelijk is van de individuele omstandigheden van de zaak. Het is aan een verzoeker om op individuele en concrete wijze aannemelijk te maken dat hij omwille van een bepaald profiel dreigt te worden vervolgd bij een terugkeer naar Venezuela. Het risico voor verzoekster moet aldus *in concreto* aannemelijk worden gemaakt, waarbij van haar mag worden verwacht dat zij concrete, op haar persoon betrokken elementen of feiten aanreikt waaruit zou blijken dat zij persoonlijk omwille van haar profiel dreigt te worden gevisieerd of vervolgd bij een terugkeer naar Venezuela. Bij de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat verzoekster zal worden blootgesteld aan vervolging in haar land van herkomst, moeten haar individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden

beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in Venezuela, zoals deze blijken uit objectieve bronnen.

Uit verzoekster verklaringen bleek echter dat zij nauwelijks politiek actief was. Voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gaf verzoeksters zelfs te kennen dat zij nooit betrokken is geweest bij een partij (CGVS 1, p. 6). Volgens haar verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken nam zij wel deel aan enkele protesteren die gericht waren tegen het Venezolaanse regime (Vragenlijst DVZ, vraag 3.3). Deze activiteiten zijn echter onvoldoende om te besluiten dat verzoekster anno 2022 een leidinggevend figuur of een vooraanstaand criticaster van het Venezolaans regime bent. Aangezien een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming noodzakelijk is, blijkt echter nergens uit verzoeksters verklaringen dat zij problemen heeft gekend ten gevolge van haar enkele deelnames aan enkele protesten tegen het regime noch dat zij hierdoor in de toekomst problemen zal kennen.

Met het verweer dat het deelnemen aan betogingen volstaat voor de Venezolaanse autoriteiten om iemand als opposant te aanzien en te vervolgen en dat dit blijkt uit het door haar aangehaalde UNHCR-rapport, doet zij geen afbreuk aan voormelde en concrete vaststellingen.

Het geheel aan documenten en verzoeksters verklaringen in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang alsook haar individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de huidige algemene politieke en veiligheidssituatie in Venezuela, blijken er geen concrete aanwijzingen dat verzoekster bij terugkeer problemen zal ondervinden met de Venezolaanse overheden.

Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.5. Verzoekster verwijst in haar verzoekschrift nog naar de humanitaire situatie en de veiligheidssituatie in Venezuela.

In zoverre verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Zij toont niet aan dat zij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De Raad herinnert eraan dat geen abstractie kan worden gemaakt van het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals omschreven door de wetgever. In deze verwijst de Raad naar artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat *“vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:*

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren (...).”

Het Hof van Justitie heeft in zijn rechtspraak reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van richtlijn 2004/83/EU – waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt – niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM. Zo stelt het Hof:

“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem

subsidaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40).

De Raad meent naar analogie dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen. Vooreerst blijkt noch uit de bestreden beslissing, noch uit het verzoekschrift, noch uit de beschikbare landeninformatie dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, laat staan dat deze situatie louter is te wijten aan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Deze situatie blijkt veeleer het gevolg te zijn van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, zoals economisch wanbeheer, Amerikaanse economische sancties, de dalende olieproductie en olieprijsen, hyperinflatie en een inkrimping van de economie. Uit de landeninformatie blijkt dat Venezuela veel te lijden heeft gehad van de lagere olieprijs sinds 2015. Door die economische situatie is de inflatie uiteindelijk sterk gestegen en is er een hoge werkloosheid ontstaan.

Verder herneemt de Raad overweging 35 van richtlijn 2011/95/EU die preciseert dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die kan worden aangemerkt als ernstige schade. De Raad wijst er in dit kader op dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op "*situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*" (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn. De omstandigheid dat een verzoeker omwille van de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela het risico loopt om niet te kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften, doch hem niet opzettelijk de beschikbare sociale voorzieningen worden geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

In casu blijkt niet dat verzoekster in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat zij behoort tot een groep van geviseerde personen.

Uit wat voorafgaat blijkt immers dat zij haar vrees om bij terugkeer naar Venezuela problemen te krijgen met het regime niet aannemelijk heeft gemaakt. Er zijn geen concrete aanwijzingen die hierover anderszins doen denken. Zij toont dan ook niet aan dat zij bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet in haar elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien.

Door louter te citeren uit algemene rapporten over de socio-economische situatie in Venezuela, waaronder de toegang tot voedsel en gezondheidszorg, brengt verzoekster geen afdoende, op haar persoon betrokken feiten en elementen aan die aannemelijk maken dat zij bij terugkeer naar dat land op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet in haar elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien. Zij doet bovendien geen afbreuk aan de specifieke vaststellingen in de betreden beslissing die op haar persoonlijk betrekking hebben en die hier voor de duidelijkheid worden hernomen :

"U hebt een diploma bedrijfsadministratie (CGVS 1, p. 5). Van 2012 tot 2015 werkte u in een bedrijf dat auto-onderdelen verdeelde. U combineerde dit met een weekendjob als stylist. Van oktober 2016 tot uw vertrek uit Venezuela (i.e. 01.12.2019) werkte u als administratief technicus voor de school van de militaire inlichtingendiensten in Venezuela "GB. Daniel Florencio O'leary". U hield zich daar bezig met de administratieve zaken rond de studies van studenten aan de universiteit (CGVS 1, p. 6 en CGVS 2, p. 4). U woonde in Venezuela met uw echtgenoot en uw kinderen samen op een appartement dat u huurde (CGVS 1, p. 4). Uw zussen wonen nog in Caracas, bij één van hen verbleef u zelfs enige tijd (CGVS 1, p. 4 en p. 13). Uw familie heeft ook een winkel waar ze werken (CGVS 1, p. 6). Uw reiskosten en die van uw gezin bedroegen 3.500 dollar. U kon dit zelf bekostigen door een wagen te verkopen (CGVS 1, p. 5).

Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan aldus niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen."

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

De Raad herinnert er in dit opzicht aan dat het begrip ‘willekeurig geweld’ inhoudt dat het geweld zich kan uitstrekken tot personen ongeacht hun persoonlijke situatie, dit is dat een persoon kan worden geraakt door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 34; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, C.F. en D.N., pt. 26).

Gelet op het geheel van de objectieve landeninformatie die door beide partijen wordt voorgelegd, met inbegrip van de per aanvullende nota door verwerende partij neergelegde recente informatie (COI Focus Venezuela: Situatieschets van 30 mei 2022), beaamt de Raad dat Venezuela wijdverspreid geweld kent dat evenwel voornamelijk politieel dan wel crimineel geweld betreft en dat naar zijn aard en/of vorm doelgericht is. Slachtoffers van politieel of crimineel geweld worden gevisieerd om een welbepaalde reden of doel. Het merendeel van dit gemeenrechtelijk crimineel geweld of politieel geweld is dan ook geïndividualiseerd en niet willekeurig.

Verder kadert dit politieel en crimineel geweld niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité (GK)).

Dit politieel en crimineel geweld moet veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De verwijzing in het verzoekschrift naar de veiligheidssituatie in Venezuela is louter algemeen van aard en het is nog steeds aan verzoekster om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Daarnaast blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat de deelstaten Zulia, Táchira, Apure, Amazonas en Bolívar een grotere aanwezigheid kennen van irreguliere gewapende groeperingen, zoals guerrilla's en paramilitaire bewegingen. Uit de landeninformatie blijkt dat deze deelstaten ook regelmatig te maken hebben met gewapende confrontaties, in de zin van strijd en gevechten, tussen de rivaliserende irreguliere gewapende groeperingen onderling. In deze deelstaten is tevens sprake van regelmatige confrontaties tussen irreguliere gewapende groeperingen en de Venezolaanse autoriteiten. De Raad stelt samen met de verwerende partij vast dat deze gewapende confrontaties kunnen worden aangemerkt als een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals gedefinieerd door Hof van Justitie in het arrest Diakité.

Verzoekster, die verklaart afkomstig te zijn uit de deelstaat Caracas, is evenwel niet afkomstig uit een van deze gebieden. Uit de beschikbare landeninformatie kan niet worden afgeleid dat thans in verzoeksters verklaarde regio van herkomst een gewapend conflict heerst in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont dit ook niet aan.

Bij gebrek aan een gewapend conflict in de deelstaat Caracas, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

In de mate dat verzoekster verwijst naar de *“Guidance Note”* van UNHCR van mei 2019, merkt de Raad op dat in dit document nergens wordt geadviseerd om aan elke Venezolaan een vorm van bescherming te bieden. In dit rapport wordt enkel opgeroepen om ontheemde Venezolanen op te vangen en hen toegang te verlenen tot de asielprocedure, zodat personen die een nood aan bescherming hebben als zodanig worden herkend en worden beschermd tegen refoulement.

Verzoekster brengt geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn.

Gelet op het voormelde, toont verzoekster niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.6. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

2.7. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekster niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig oktober tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF